

ธรรมะ คือ(ความเห็น...ต่อไป.....)

นำเสนอเมื่อ : 25 มี.ค. 2552

เป็นการดับ “ตัวตนซึ่งจิตสร้างขึ้น” เพราะตัวตนซึ่งจิตสร้างขึ้นนั้นจะเกิด-ดับสืบต่อกันไปนับจำนวนไม่ได้ ซึ่งเป็นการพยายามขัดเกลาจิตให้ปราศจากการคิดปรุงแต่งด้วยอำนาจของกิเลสนั่นเอง

สรุป “ธรรมะ” (ใหม่) คือ พฤติกรรม หรือ สภาวะกรรม ของ “สรรพสิ่งทั้งปวง” โดยพระโคตมพุทธเจ้าได้ยึดเอา “หลักกรรม” และ “หลักปฏิบัติจสมุปปาท” นั้นมาเป็น “รากฐาน” ของศาสนาพุทธด้วย เพราะฉะนั้น “ธรรมะ” ในศาสนาพุทธจึงไม่ได้เล็งถึง “การเข้าถึงพฤติกรรมหรือการรู้อะไรของสิ่งซึ่งทรงตัวอยู่” แต่หมายถึง “การเข้าถึงพฤติกรรมหรือการปฏิบัติให้ถึงการตรัสรู้ของมนุษย์” คือ การรู้จักตนเองหรือการทำให้ตัวเองบริบูรณ์มากกว่าที่จะรู้จักหรือเข้าถึงพระเจ้า

แต่ในพจนานุกรมไทยจะตีความหมายของ “ธรรมะ” แบบกลาง ๆ โดยตัดคำว่า “ของสิ่งซึ่งทรงตัวอยู่” ซึ่งเป็น “พฤติกรรม” ของผู้ทรงดำรงอยู่ออกไป แต่กลับนำเอา “พฤติกรรม” ของมนุษย์เขาไปไว้แทนที่ ดังนั้น “ธรรมะ” (แบบไทย ๆ) จึงมีความหมายเพียงแค่ว่า คำสั่งสอนทางศาสนา, การปฏิบัติตามคำสั่งสอนทางศาสนา, คุณความดี, ความชอบ, มรรคผลนิพพาน, ความรู้อะไรจริง, เหตุ, บุญกุศล, ขอบังคับ, กฎหมาย, อารมณ์, สิ่งที่เกิด, ชาติภพ, สิ่งของ, สภาพที่ทรงไว้ รักษาไว้เป็นพื้น เป็นราก ฯลฯ

และยิ่งสับสนมากขึ้นเมื่ออาจารย์ทั้งหลายไปสรุปว่า กรรมดีก็เป็นธรรมะ กรรมชั่วก็เป็นธรรมะ และกรรมที่ไม่ดีไม่ชั่วก็เป็นธรรมะทั้งนั้น ไม่มีสิ่งใดยกเว้น แล้วอย่างนี้ เราจะไปสอนคนบาปคนชั่วให้กลับใจได้อย่างไร? เพราะคุณลักษณะที่นักบวชทั้งหลายกำลังสรุปอยู่นั้น มันเป็น “สภาวะกรรม” ไม่ใช่ “สภาวะธรรม”

เราจะหวังพึ่งนักบวชเหล่านี้ได้อย่างไร เพราะนอกจากพวกเขาจะไม่เข้าใจความหมาย “ดั้งเดิม” ของ “ธรรมะ” (เทวนิยม) แล้ว พวกเขายังหลงผิดนำเอาคุณลักษณะ “กรรมดี-กรรมชั่ว-กรรมที่ไม่ดีไม่ชั่ว” ซึ่งเป็น “ไตรภาวะ” ของ “ปุถุชน” มาใช้อธิบายความหมาย “ใหม่” ของ “ธรรมะ” (อเทวนิยม) ซึ่งเป็น “เอกภาวะ” ของ “อริยชน” อีกด้วย เพราะฉะนั้น คำสั่งสอนของอาจารย์เหล่านี้ จึงนำความเสื่อมมาสู่ศาสนาพุทธ และนี่ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ขับไล่ไสส่งชาวพุทธให้เตลิดออกไปนับถือศาสนาอื่น